

„Leží tady už od večerního přílivu,“ odpověděla mamka. „Má šanci přežít jedině tehdy, když ho udržíme v chladu a vlhku, než odpoledne přijde příliv, a jestli se mu pak podaří najít matku.“

Celé mě to mrzelo o to víc, že šlo o mládě. Jeho maminka musí šlet strachy.

Zadívala jsem se k moři a začala jsem si dělat starosti. Na tak velkém prostoru není snadné někoho najít.

Mládě ztěžka oddechovalo a několikrát otevřelo a zavřelo tlamu. Prohlíželo si nás smutným očkem.

Zuzka mládě poplácala. „Bude to dobré,“ šeptala mu.

Vtom se vedle mamky objevil ten surfař ze včerejška. Běžel k nám přes celou pláž.

„Hejno,“ funěl udýchaně. „Ještě jsou tady. Teď jsme je viděli. Pořád tady loví.“

Maminka vypadala, že se jí ulevilo. „Za jak dlouho stoupne příliv až sem?“

„Myslím, že tak za pět hodin. Vrcholil o půlnoci, takže další vrchol nastane okolo poledne.“

Mamka a já jsme se na sebe podívaly. Veterináři poznají, co si druzí veterináři myslí. Je to hodně dlouhá doba na to, aby mládě přežilo bez vody, i na to, aby jeho hejno zůstalo poblíž. Doufala jsem, že jeho maminka ví, že se jim snažíme pomoci.

Veterináři se občas musejí rychle rozhodnout

Táta přinesl mamce její mobil a ona zavolala do Mořského světa na Zlatém pobřeží a promluvila si s mořským biologem. Říkal, že děláme všechno správně. Slíbil, že se pokusí dostat se k nám co nejrychleji, ale že to k nám mají nejméně tři hodiny cesty.

Podívala jsem se na řadu lidí, kteří si podávali kbelíky s vodou. V tomhle horku se brzy unaví, hodně brzy. Něco mě napadlo a hned jsem to probrala se Zuzankou. „To je skvělý nápad, Juli!“ pochválila mě. „Není divu, že jsi skoro veterinářka!“